UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Decretum Gratiani

Gratianus <de Clusio>

Parisijs, 1542

Tertia, an qui inuit[us] cuculla[m] induit cogatur eam retinere? No[n]: nisi post consenserit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-62466

Visual Library

Annus ꝙ pater filium a religiõe reuocare põt, qñ incipit currere.

Sed a quo tẽpore currit annus iſte? Uidetur ꝙ a tempore ſcientie: vt.ij.q.vj.§.biduum. Uel a tempore admonitionis: vt extra de conceſ. preben. et eccle. non vacan. quia diuerſitatem. Uel nunquid erit continuum, ita ꝙ cedat ignoranti.ff. de his qui nota. infa. genero? credo ꝙ incipiat a tempore ſcientie: argu.xvij. qõe.ij. ſi quis incognitus.

a ¶ Nec ipſa. Uſ ꝗ quo peruenerit ad legitimã etatẽ: vt extra de deſpõ. impub. de illis.

ij.ps. b ¶ In fortiori etate .i. poſt annos pubertatis.

Statuimus. ¶ Hac authoritate. ¶ Hec eſt iij. pars.q.ſʒ Jo.d fã. ¶ Caſus. Concludit nunc G.ex illo ca.ſi in qualibet.ꝙ ſi filij parentibus fuerint oblati, vel ſi preter voluntatem parentum habituʒ ſuſceperint,

iij.ps. nec ſtatim fuerint reuocati: ꝙ oblatione paterna ⁊ ꝓpoſito ſponte ſuſcepto tenent̃ aſtricti. Poſtea dicit ꝙ paruuli ſub multorum teſtimonio ſunt offerendi: ad qđ inducit ſequẽs ca. cuius caſus patet per ſe.

c ¶ Predicta. ſupra eo.ſi in qualibet.

Oportet.

d ¶ Plurimoꝝ. Hoc ideo fit, quia que fiunt publice, non de facili admittunt contradictionem poſtea: vt.viij.q.j.licʒ. Jo. de fan.

e ¶ Maledicti.i. maledicendi.

rint, vlteri⁹ nec ipſi nec ipſa [a] mutare poterunt.

¶ Si vero in fortiori [b] etate adoleſcẽtula, vel adoleſcẽs ſeruire deo elegerit: non eſt poteſtas parẽtibus prohibẽdi.

Uelamẽ autẽ nulli ſanctimoniali alteri imponere licet.

Unde Euticianus papa ait.

¶ Abbatiſſa preſumẽs velare virginẽ vel viduã excõicet̃.

Statuim⁹ vt ſi abbatiſſa aut quelibet ſanctimonialis poſt hanc definitionẽ in tantã audaciã prorupperit vt viduã aut puellã virginẽ velare preſumat, iudicio canonico vſqʒ ad ſatiſfactionẽ ſubdat̃.

Hac authoritate predicta [c] et paterna ꝓfeſſione docet̃ aſtringi quilibet in puerilib⁹ annis: ⁊ preter voluntatẽ eoꝝ ꝓpoſito ſuſcepto perhibetur teneri, niſi tonſurã vel religioſam veſtem parentes mox viſam abdicauerint. paruuli vero dũ offerunt̃, non niſi ſub multorum teſtimonio ſuſcipiendi ſunt.

Unde in.ix. ſynodo legitur.

¶ Infantes oblati a parentibus ſub plurimorum teſtimonio ſuſcipiantur.

Oportet infantes cum voluntate ⁊ cõſenſu parentum, immo ab ipſis parẽtibus oblatos, ſub teſtimonio plurimorũ [d] ſuſcipi: vt omnis occaſio maledicti [e], gratia excludatur hominum peſſimorum.

¶ Queſtio.iij.

Quod autẽ [f] q̇ inuit⁹ ꝓpoſitũ religionis ſuſceperit, nõ ſit cogẽd⁹ ad inuiti ꝓpoſiti obſeruationem, teſtat̃ Leo papa, dicẽs.

¶ Non poteſt deſeri ꝓpoſitũ monachi ſponte ſuſceptum.

Propoſitũ monachi ꝓprio arbitrio ⁊ voluntate ſuſceptũ deſeri nõ põt abſqʒ peccato. qđ eñ q̇s vouet deo, dʒ reddere. vñ q̇ relicta ſingularitat̃ ꝓfeſſione ad militiam, vel ad nuptias deuolutus eſt, publice penitẽtie [g] ſatiſfactione purgãd⁹ eſt: qꝛ etſi innocẽs militia [h] eſt, ⁊ honeſtũ põt eſſe coniugiũ: electionẽ tñ melioꝝ [i] deſeruiſſe, tranſgreſſio eſt.

Item ex cõcilio Toleta.viij.

¶ Qui religioſum habitũ ſpõte ſuſceptũ deſerere voluerit, ad ipſum redire cogatur.

Proclíuus [k] autẽ curſus eſt ad voluptatẽ: ⁊ imitatrix natura vitioꝝ, quãobrẽ quiſquis viroꝝ vel mulierum habitũ ſemel [l] induerit ſpontanee religioſum: aut ſi vir dedit⁹ eccl̃ie, vel femina fuerit delegata puellarum monaſterio in vtroqʒ ſexu preuaricatoꝛ inuitus reuerti cogat̃: vt vir de

f ¶ Quod autẽ. Certũ eſt ꝙ qui coactus intrat religionem, non obligatur.§.e.q.j.c.ſicut. dũmodo talis ſit coactio que cadat in conſtantẽ virũ: vt extra qđ me.cau.cuʒ dilectus. nec etiam conditionalis coactio obligat aliquẽ: vt extra qđ metus cau. perlatum. qđ verum eſt niſi aliq̇s ex timore intraret religionem propter maleficiuʒ qđ fecit. Joan. — Coactio ipe dit obligationẽ

Propoſitum monachi ¶ Caſus. Quidã monachi habitum ꝓprio arbitrio ſuſceptuʒ deſerentes, ad militiã vl' ad nuptias redierunt. queſitũ eſt a Leone quam penaʒ pati debeãt. Et reſpon. ꝙ publice penitentie ſubijci debent, ⁊ ad monaſteria reuerti: qꝛ licet alias innocẽs ſit militia, et honeſtum poſſit eſſe cõiugium tranſgredi tamen videntur q̇ deſerunt meliora.

g ¶ Publice. Uidetur ꝙ monachi ⁊ monache pro delictis ſuis publicaʒ faciãt penitentiam vt.xxvij.q.j. virginibus. Sed potes intelligere de publica que fit in clauſtro: † de qua agitur.xxx. diſtinctio.ſi quis pbr̃.et.xxviij. diſ.pbr̃. — † Sub. nõ autẽ de ſolẽni: vt.l. diſ. ꝯſr mãdũ.

h ¶ Militia.xxiij. qõ.j.militare.

i ¶ Melioꝝ. Solus ille. ergo tranſgreditur votuʒ qui deſerit maius bonum propter minus vel par. Sic. xvj.q.j.qui bona. ⁊ extra de voto et voti redemptiõe per totam. — ⁊ ca. alienum ſm L.

Prodiu⁹ aũt.

Quod autem. ¶ Hec queſtio diuiditur in tres partes. In p̃ma parte ꝓbat magiſter per tres authoritates ꝙ ſicut voluntarij profeſſi non poſſunt exire monaſterium, ſic inuiti non debent teneri, quia nõ vult de⁹ coacta ſeruitia. Secunda ibi: Cum dicitur. Tertia ibi: Si vero. Joan. de fan.

¶ Caſus. Hic proponitur tertia queſtio qua queritur, an puer vel puella qui vel que cogitur ſuſcipere habitum compellatur illum obſeruare? ⁊ certum eſt ꝙ non. Idem eſt de quolibet alio, niſi propter delictum cogatur intrare religionem: vt.lxxj. diſtinctio. dictum. et.l. diſtinctio.ſi ille.

¶ Caſus. Quidã monachi vl' moniales virgines vel vidue habitũ eoꝝ ſpõte ſuſceptũ deſerebãt: de quo cũ queſitũ eſſet in cõcilio toletano, ſtatuit ꝯciliũ vt inuiti per excõmunicationẽ ad monaſterium redire cogãtur.

k ¶ Proclíuus. Quia omnis etas ab adoleſcentia ⁊c. xij. queſtio.j.ca.j.

l ¶ Semel. Propter hoc verbum ſemel, dicit Hug. nõ eſſe decre. extra de regu. ad noſtrã. vbi vſqʒ ad triduum datur licentia exeundi. ſed certe illud ideo fuit, qꝛ adhuc erat vicinus annis pueritie: et quia non fuerat in probatione: et quia illectus erat. Et habes hic argu. ꝙ ſufficit aliquem ſemel conſenſiſſe: vt.viij.qõ.ij. dilectiſſimi. et ex

tra de deſpõ.impu.de illis. extra qui matri.accu.poſ.inſuper.ff.de aqua plu.arcen.in diem.

Eos qui ſemel. ¶ Caſus. Statuit concilium Calcedonenſe ꝙ clerici vel monachi qui ad militiam vel honores ſeculares redierunt, niſi redierint ad clericatũ vel ad monachatum, anathematizentur.

a ¶ In clero. Ergo qui recipit ſimplicem tonſuram, eam nõ deſerit: cũ talis dicatur clericus.xxi.diſ.cleros. et.liiij.diſt.ex antiquis. Nunquid ergo clericus vxoratus feret tonſurã? Argu. ꝙ ſic.xxxij.diſti. ſi quid vero. extra de vit.et ho.cle.clericus.xi.q.i.quia.nã etiã depoſitus eam feret: vt lxxxi.diſti.dictum. qđ credo verũ eſſe ſi vult vti priuilegio clericali. alioquin ſecus eſt. Secus tamen videtur ſi clericus ſumit viduam in vxorem. lxxxiiij.diſ.quiſq̃s. hodie clericus vxoratus non tenetur ferre tonſuram.ex̃ de cleric. coniuga. ca. Joannes.

Cleric⁹ cõiugatus an teneat̃ ferre tõſuram.

b ¶ Ad militiam. vt.xxiij.q.õ.vlt.quicunq̃.

ij.ps.

c ¶ Ad honores ſeculares. in quibus exercetur iudicium ſanguinis: vt.xxiij.q.õ.vlt.his a q̃bus. Uel in quibus turpia lucra exercẽtur: ⁊ ꝙ ipſe in ꝓpa pſona vult exercere. Al's aũt licitum eſt ẽpis et clericis habere ſeculares principatus, dum tamen exerceant per alium cauſam ſanguinis: vt.lxxxviij.diſtin. ẽps gubernationem.⁊.v.q.iij.quia. Joan.

Clerici ſclares principatus hr̃e pñt.

tondeatur: ⁊ puella ad monaſterium regrediatur. Si autẽ quolibet patrocinio deſerto, res pmanere voluerint, ſacerdotali ſententia a chriſtianoꝝ cetu habeant̃ extorres: vt nec locus eis vllus ſit communionis. Uidue quoq̃ (ſicut iandudum vniuerſalis ſtatuit ſynodus) pfeſſionum vel habitus ſui deſertrices ſupiori ſententia condemnẽtur.

Item ex conci. Calcedonẽſi.

¶ Semel in clero taxati, vel monaſterijs deputati, ad militiam non redeant.

Eos q̃ ſemel in clero[a] taxati fuerint, ſiue in monaſterio deputati, decreuim⁹ neq̃ ad militiam[b] neq̃ ad honores ſeclares[c] venire. eos autem q̃ hoc auſi fuerint facere, ⁊ nõ ei⁹ rei penitere maluerint vt ad hoc idẽ reuertant̃ quod ante obtẽtu dei ſibi propoſuerũt, cõuenit anathematizari.

Cum dicit̃ ꝓpoſitum monachi ꝓprio arbitrio et volũtate ſuſceptũ, intelligitur ꝙ ſi propria volũtate ſuſceptũ nõ fuerit, obſeruari non cogitur.

Unde Nicolaus papa ſcribit oib⁹ ẽpis in regno Lodouici.

¶ Monaſterialibus diſciplinis nullus inuit⁹ ſubijciatur.

Preſens clericus nomine Lãbertus vna cum patre ſuo noie Attho, quondam vz comite[d] nũc autẽ clerico, ad limina aploꝝ pperãs adijt preſentiam noſtram, aſſerens qualiter idem pater eius in laicali adhuc ordine in predijs proprijs edificaſſet duo monaſteria, volũtatem gerẽs vt poſt ſuuz deceſſum preſens eius filius Lambertus in locum[e] ei⁹ ſuccederet: quem infra teneram etatem inter octauum[f] et decimũ annũ cõſtitutum memoratus pater ꝓprio arbitrio abſq̃ regulari inſtitutione extra omnẽ illius voluntatez cucullam induit. Igitur poſt quoddam ipſius tẽporis ſpatiũ (vt ipſe dicit) Salomon ẽps cum quibuſdã alijs abſq̃ patris oblatione vel abbatis pcepta bñdictiõe eũdẽ Lambertum monaſticũ habitũ induere fecit (vt ferũt) inuitum: et ſub hac occaſione paterna ſeu materna hereditate a fratribus ſuis priuatum eſſe: atq̃ cõtra oẽm (vt dictũ eſt) voluntatẽ ſuã quaſi regularẽ illum monachum pmanere volunt. Sup qua re diligẽti cura inueſtigãtes etiã ſub adiuratione prem[g] ipſi⁹ ſiue𝔷 diceret iter-

inuitum cucullam induit: poſtq̃ aliquantulum temporis Salomon epiſcopus cum quibuſdam alijs monaſticum habitum prefatum Lambertum induere fecit inuitum (vt idem Attho referebat) ⁊ propter hoc fratres eũ priuabãt paterna hereditate vel materna. Super quo facto cũ dictus Attho apud Nicolaũ querelã depoſuiſſet, Nicolaus papa a dicto Atthone veritatẽ ſub iureiurando inueſtigauit: qui cõfeſſus eſt ꝙ fili⁹ ſemper fuit inuit⁹ nec vnq̃ regulam aliquã ꝓmiſit: et ſi ſciuiſſet regulã monaſticaz eſſe tã durã, nũq̃ eũ coegiſſet portare cucullã. Scribit ergo Nicolaus oibus ẽpis de regno Lodouici: q̃b⁹ narrat oia ſupradicta et mãdat eis vt veritatẽ hanc diligenter inueſtigent: et ſi vera inuenerint que dicuntur, nec ad habitũ cõpellatur inuit⁹: nec hac occaſione paterna vel materna hereditate priuetur: cũ nullũ bonũ ſit niſi voluntariũ. ſed tamen inter religioſos clericos cõmoret̃ donec deus forte dederit ſibi voluntatẽ monaſticũ habitũ ſpiritualiter aſſumendi.

d ¶ Comite. Argu. ꝙ ſtatim deſinit quis eẽ comes q̃ꝫ cito fuerit fact⁹ clericus. xxvij.q.ij ſcripſit. Item habes hic ꝙ miles poteſt eſſe clericus. Nec obſtat.lj.diſtinc.ſi q̃s poſt acceptum.quia loquitur de illis qui facti ſunt irregulares.liij.diſt.curiales.

e ¶ In locum.i.in adminiſtrationẽ: vt fieret poſtea adminiſtrator loci illius: nec fuit hoc peccatum ſic cõcipere in animo, dũmodo nõ ducat̃ in pactũ.ex̃ vt ec.beñ. vt noſtrum.in fi.licet ſit arg.cõtra.j.q.j.ſi quis ẽps.⁊ ca.q̃ ſtudet.et ex̃ de ſimo.tue. et in aut̃.de ſanc.epiſ.§.generaliter.col.ix. Uel loquit̃ de ſucceſſione alterius cuiuſcunq̃ rei. Et loquitur hoc cap.ſm quorũdam prauam conſuetudinem qui monachos non admittunt ad ſucceſſionem quod eſſe nõ debet: vt.ś.cauſa ꝓxi.q.vlt.non liceat.

Monachi ſunt ad ſucceſſionẽ admittendi.

f ¶ Inter octauũ. Id eſt in nono anno, qui eſt medius inter.x.et.viij.

g ¶ Patrem. Argu. ꝙ vnius teſtimonium admittitur. lxxxvj.diſtinc.tanta, ſed forte hic aliq̃ preſumptiones

Q8 dicvt ex̃ lib.vj. ne cleri. vel mona.ẽps.

¶ Cum dicitur. ¶ Hec eſt ſecunda pars q̃ſtionis, in qua probat magiſter a contrario ſenſu ꝙ ſi inuitus intrauit, poteſt exire. et hoc probat per ca. Nicolai. Jo. de fan.

¶ Caſus. Dictum eſt. ś. in ca. propoſitum. et.c.ſeq. ꝙ habitus ſponte ſuſceptus deſeri non poteſt ſine peccato. Nunc vero argumẽtatur Gratianus a contrario ſenſu: ſcꝫ ꝙ ſi quis inuitus habitum ſuſcipiat, ſeruare non cogitur. quod probat ſequenti capi.

Preſens clericus. ¶ Caſus. Attho clericus quondam comes duo monaſteria in proprijs predijs edificauit: qui cupiens Lambertum filiũ ſuum poſt deceſſum ſuum in loco ſibi ſuccedere, in nono anno ipſum

Teſtes noui publicatis atteſtationib⁹ quādo ꝙ poſſunt admitti.

preceſſerunt. Uel dic ꝙ ideo additur: vt poſtea poſſit melius liquere de veritate. vnde in fine dicitur: ſi ita eſt vt iſti dicunt. Et ſecundū hoc eſt arg. ꝙ poſt apertas atteſtationes admittuntur alij teſtes ſuper eodem capitulo quando aliquid diminute ꝓbatum eſt: vt ex. de cōſan. et affini. ex literis. De hoc dixi. iij. q. iij. §. j. et eſt ſi. ij. q. v. mennam. Item habes hic ꝙ teſtimonium patris auditur ꝓ filio ad dirimendū matrimonium ſpūale: vt ex. qui ma. accu. poſſ. videtur. Item habes hic ꝙ timor patris † impedit matrimoniū ſpūale: ſꝫ ſecus videtur in matrimonio carnali: vt. ff. de rit. nup. ſi pr̄e cogēte. Sed intellige de leui coactione.

a ¶ Qꝫ nunꝙ. ſꝫ qualiter de hac negatiua potuit iuramentū preſtare cū negatiua etiam probari non poſſit: vt ex. de ꝓba. qm̄. et ex. de elect. bone mēorie. circa finē? Nā anceps eſt periurium quod fit de alieno facto: vt. ff. de in lit. iur. videamus. Rn̄. ſic ꝓbari poteſt, ꝙ qn̄cūqꝫ voluit illum fieri monachuꝫ, ille noluit. et hoc ſufficit ad probandam negatiuam: vt ex. de proba tertio.

b ¶ Nullum ergo bonum. Uite eterne remuneratorium. xlv. diſt. qui ſyncera. et ſic nō eſt contra. j. xxiij. q. v. ad fidem. et. q. vj. ca. j. contra. j. xxiij. q. j. paratus. contra: ꝫ xlv. diſ. et qui. que ſunt contra.

c ¶ Religioſos. i. regulares canonicos. ⁊ ſcd̄m hoc eſt conſilium. Uel dic ꝙ ex quo ſemel apparuit in veſte religiōis, debet ſemper religioſe viue-

† Iſtaꝫ gl. ſeqt bar. i. l. ad inuidiaꝫ. C. qd̄ me. cā. ideꝫ tꝫ ymo. la i cap. cauſam mr̄imonij. ď offi. dele. ſꝫ dic ꝙ requiritur ꝙ p̄cedant mine a p̄re: vt ꝑ bart. i l. interpoſitas. C de trāſac. ⁊ no. cy. ⁊ bal dus i. l. j. C. de bo. mater. Itē ꝑ eūdeꝫ bal. i. c. j. §. iteꝫ ſacrā. ď pa. iur. fir. et. l. ſi ſine. i ꝓnci. C. ad velle. ꝑ anto. ďbu. in ca. cū virū. et ibi text. i materia ſin. ex. de regu. per bar. i. l. trāſactionē. C. de trāſact. per do. Ab ba. i ca. nōne. ď ꝓſūp.

rogauimus: ſed idē pater Attho reſpondit ſe talem habuiſſe et habere voluntatem vt filius ſuus ver⁹ monachus fieret et in locū ei ſuccederet. ſub teſtificatione autē iureiurando firmauit ꝙ quādo ꝑmit⁹ ei cucullā induit, idem Lambertus ſemper reſtitit, et nūꝙ ſe fieri monachū conſenſit: ſed demum ab inſequētib⁹ monaſtico habitu violēter eſt indutus: aſſerēs ꝙ nunꝙ [a] regulā aliquam promiſit. neqꝫ ego pater eius pallio altaris indutū illum obtuli: neqꝫ a quocunqꝫ ſacerdote vel abbate (vt mos poſcit) benedictione percepta regule vnꝙ ſe fieri monachuꝫ ſubiectū futuꝝ promiſit. Sup his oībus ꝓteſtatus eſt prefatus Attho: qꝛ ſi eo tp̄e tam dure obſeruātie monaſticam intellexiſſet regulā, nunꝙ eūdē filium Lambertum coegiſſet portare cucullā. Quapropter conſulte pſalmographi verba recolētes quibus volūtarie ſe deo ſctificare pronūciat, et voluntaria oꝛis ſui bn̄placita fieri in conſpectu dei obſecrat: preſentē (vt dictū eſt) clericum noīe Lambertum minime debere exiſtimauim⁹ ſub tali violentia fieri monachuꝫ. Quod enim quis nō eligit nec optat, profecto nō diligit. qď aūt nō diligit, facile contēnit. nullum ergo bonū[b] niſi voluntarium. Idcirco dn̄s nō ferēdā in via virgā, per quā violētia vlli inferatur, precepit. quapropter cōſultius agit ſi pijs ſuaſionibus cōtēptū mūdi et amorem dei predicando ꝙ̄ violentiam inferendo, ad celeſtē amorem illum accēderetis. Unde oīm veſtrum charitati hanc noſtri apoſtolatus mandare decreuimus epiſtolam, monentes atqꝫ precipientes quatenus ſi ita verū eſt vt iſti dicunt: nullus epiſcop⁹ vel abbas ſeu monachorum reliquorum cōuentus monaſticis illum regulis inuitum ſubiacere compellat: neqꝫ vllo modo fratres eius per hanc occaſionem licētiam habeant paterna ſeu materna illum hereditate priuare: ſed vſqꝫ dum diuina inſpiratione compunctus propria voluntate regule ſe ſubdat, liceat eum a mūdanis ⁊ laicalibus remotum vagationibus vel negocijs iter religioſos[c] et ecclꝫiaſticos viros in canonica degere vita. nō enim putamus (quod abſit) canonicos religioſos a ſanctoꝝ monachoꝝ conſortio ſeiunctos: quia vnuſquiſqꝫ ſꝫm Apoſtolū propriā mercedem accipiet ſcd̄m laborem ſuum.

Si vero epī vel abbatis illecti ꝓmiſſionib⁹ aliqui tonſuram vel religiōis veſtē ſuſceperit, ipſi quidem in eo qď ceperunt permaneant: res vero eoꝝ heredibus ſuis reſtituantur.

Unde in Magotienſi cōcilio legitur.

¶ Reſtituant͂ heredibus res eoꝝ qui ab epīs vel abbatibus decepti comas depoſuerunt.

Conſtituit ſane ſacer iſte cōuētus vt epī ſiue abbates, q̄ non in fructū aīaꝝ ſed in auaritiā et turpe lucruꝫ inhiantes quoſlibet hoīes circūueniēdo totonderūt, et res eorum tali perſuaſione ſurripuerunt: penitentie canonice (vtpote turpis lucri ſectatores) ſubiaceant. Hi vero q̄ illecti comam depoſuerunt, in eo quod acceperūt, perſeuerare[d] cogantur[e]: res vero eorum heredibus reddantur.

re, id eſt non penitus ſeculariter, ſcd̄m ꝙ intelligitur extra de regu. conſulti. in fine. Dicuntur enim non ſolum monachi vel regulares religioſi, ſed etiam clerici: vt. j. q. j. nullus itaqꝫ. et etiā laici: vt. xxviij. diſt. ſi qua vidua. Joan. de fan.

¶ Si ho. ¶ Hec eſt tertia pars q̄ſtiōis in qua dicit͂ ꝙ puniūtur monachi q̄ cauſa cupiditatis alliciunt homines. Joan. de fan.

¶ Caſus. Supra dictuꝫ eſt quid iuris ſit de coactis ad habitum ſuſcipiēdum. Nūc oſtēdit Grat. quid iuris ſit de illectis ab epiſcopis vel abbatibus ad religiōis habitum ſuſcipiendum: et dicit ꝙ debēt in religione ꝑſeuerare: res vero eorum heredib⁹ reſtituantur.

Conſtituit. ¶ Caſ. Quidā epiſcopi vel abbates quorūdam hereditatē cupientes, eos illexerunt vt monaſticum habitum induerent: quare queſitū fuit in Magotienſi concilio quid ſit de his faciendum. Et reſpōdetur ꝙ epī vel abbates ſicut turpis lucri ſectatores canonice penitētie ſubijciantur: illecti vero i monaſterio ꝑſeuerēt. ſed hereditates eorū heredibus reddātur. iij. ꝑs.

d ¶ Perſeuerare. Nō ibi: † ſed in alio monaſterio: vt extra de ſimo. veniens. Joan. †

e ¶ Cogātur. ſed quare hoc eſt, cum eccleſia nō debeat fraudem facere in ſuis contractibus: vt ex. de dona. per tuas. Et ꝯtractus dolo initus nullus eſt ipo iure: vt. xv. q. vj. c. j. et. ff. de dolo. et elegāter? Sꝫ dic ꝙ licet hic dolus dederit cauſaꝫ contractui, ipſe ta-

† hoc iō qꝛ ſimoniacum habuit ingreſſū. † Unde dic ꝑſeuerare ſcꝫ in ꝓpoſito: nō i eodē monaſterio.